

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 14: LORD NEHR

Han hade flugit runt i en stor u-sväng över ett stort område bara för att vara säker på att ingen förföljde honom eller skulle se honom när han slutligen landade med Starcrow bara ett stenkast från Prinsessans hus uppe på kullen. Mörkret kröp allt närmare men gav inget fullt skydd än så Cogo tog det säkra före det osäkra, även om hans brist på tålmod gjorde det svårt för honom att behärska sig. Det och alla de andra av hans upprivna känslor.

Han parkerade Starcrow under ett par stora träd, de fick duga som kamouflage, och tog sig sedan snabbt upp på kullen på husets baksida. Cogo rörde sig snabbt och tyst men inte med samma skicklighet som han hade tidigare under kvällen nere vid pyramiden och i byn. Hans närvaro här skulle snart bli avslöjad i alla fall av fler än bara Haka och Djorgo. Trots hans upprördhet så kunde han inte släppa oron över vad Prinsessan skulle säga när han dök upp vid hennes dörr när hon uttryckligen hade sagt att han inte skulle komma hit. T.o.m. nu ville han undvika att göra henne ledsen. Trots att han samtidigt var mycket arg. Nåja, mer förvirrad än arg om sanningen skulle fram.

Alltihop kändes överkligt. Aurora, gifta sig? Föreställningen av denna realitet var så främmande för honom att det var bortom absurdhet. Visst hade han tänkt tanken under det gångna året att dagen kunde komma när han skulle få höra att hon skulle ingå äktenskap. Men inte att det skulle komma så snart efter att galaxenergin hade blivit återställd. Och absolut inte efter de tre dagar i enskildhet som han hade precis spenderat med henne. Att Aurora inte hade sagt något var det mest överkliga av allt. Åter igen försökte Cogo tänka efter, hade hon verkligen inte sagt någonting? I det här fallet föredrog han att felet skulle ligga på honom själv, att han inte hade hört upp ordentligt eller haft tillräckligt med uppmärksamhet eller att hans minne spelade honom ett spratt. Vad som helst, bara skulden inte låg på henne. Men åter igen kom han fram till samma slutsats som tidigare; nej, hon hade inte sagt någonting till honom om att gifta sig. Vissa saker från hennes sida hade låtit en aning kryptiska eller undvikande och det var först nu efteråt som Cogo reagerade på att de hade sagts på detta sätt, men han var säker på att inget hade sagts ärligt rätt ut. Betydde det att Aurora verkligen hade undanhållit sanningen medvetet ifrån honom? Varför skulle hon göra det? Och varför hade hon gjort en sådan ansträngning att få träffa honom och äntligen låta romantiken spira mellan dem endast dagar innan hennes vigsel med en annan man? Det verkade inte klokt. Och så totalt olikt Aurora. Hon var en mycket ansvarsfull kvinna, hon skulle aldrig utnyttja någon eller leka med en annans känslor. Ändå var det precis den känslan Cogo upplevde inombords just nu, att han hade blivit utnyttjad och att hans innersta känslor hade exploaterats. Och det fanns bara en misstänkt.

Han stod vid foten av huset på dess högra sida. Han tittade sig omkring. Byggnaden hade ingen bevakning vad han kunde se och inga Ledzaher fanns i närheten. Det enda som

hördes var skogens djur och vinden som svepte förbi. Vad skulle han göra? Cogo insåg att han faktiskt inte hade någon plan, ingen uttänkt strategi att följa. Skulle han bara gå fram och banka på dörren? Han hade frågor han ville ha svar på men hur sårad och förvirrad han än var så älskade han denna kvinna. Han ville absolut inte göra saken värre genom att uppträda burdust, det hade aldrig fungerat tidigare. Impulsen att ens ta sig till ytterdörren kändes allt mer fel när han tänkte efter. Allt han ville var att få träffa Aurora, han måste få tala med henne, men han behövde ju faktiskt inte upphöra att vara diskret för det. Vägen via ytterdörren kunde innebära att andra kunde se honom, han hade faktiskt ingen aning om hur det såg ut på insidan eller vem mer som kanske fanns därinne. Och avbrott ifrån andra var det sista Cogo önskade sig just nu. Det måste finnas en annan, mer diskret väg in i huset. En väg in som ingen förväntade sig besök ifrån. Han höjde blicken och fick se den högra kortändan av den stora balkongen på husets tredje våning. Balkongen var en bra och snabb väg både in och, om nödvändigt, ut ur huset. Frågan var bara hur han skulle ta sig upp dit. Balkongen var precis för högt belägen för att han skulle kunna hoppa upp dit. Att utnyttja Astrotransformationen var uteslutet, han skulle bli för lång i förhållande till byggnaden och definitivt avslöja sig. Cogo började undersöka själva väggen på huset, en vacker murgröna växte mycket behändigt hela vägen upp. Men dess grenar verkade för tunna för att kunna hålla hans vikt. Såvida han inte ändrade sin vikt och kroppsvolym, förstås. Cogo drog sitt vapen och förde ihop dess bägge ändar.
- ”Mikrotransformation!”

Hans kropp förminskades på nytt till en mus storlek. Cogo lade tillbaka Astrolansen i sina bägge hölster och höjde blicken på nytt upp mot balkongen. Vad som tidigare hade varit ett trevåningshus liknade nu mer en gigantisk skyskrapa. Men det avskräckte honom inte det minsta. Med murgrönans hjälp skulle han inte ha några problem att klättra hela vägen upp, grenarna skulle nu inte alls ha några problem att bära honom. Och Cogo var allt annat än trött. Han skulle ändå inte kunna vila förrän han hade fått några vettiga svar på hela den här besynnerliga historien. Han tog i av alla krafter och hoppade så högt upp mot murgrönan han kunde. Redan med bara ett hopp hade hans cyborgkrafter avverkat en bra bit av det som han behövde klättra och han sparade mycket tid. Hans hjärta bultade hårt redan vid klättringens början men det var inte den fysiska ansträngningen som fick hans blod att pumpa hårt. Han hade ingen aning om vad som väntade honom. Hur skulle Aurora reagera när hon såg honom? Skulle hon besvara hans känsliga frågor? Kunde hon ens besvara dem? Den tanken hade slagit honom flera gånger. Tänk om Aurora var lika ovetande som han själv om vad det var frågan om? Eller om hon var under yttre påverkan av något eller någon annan? Ledzahernas närvaro var nu bekräftad för honom, det var deras ledare som hon skulle gifta sig med, men kunde det vara hela anledningen till varför de var här? Bara för att Haka och Djorgo hade gett honom information så behövde inte det betyda att de visste om allt som pågick här. Dessutom kunde Cogo inte släppa den där underliga känslan han hade upplevt ifrån pyramiden. Den sa honom, utan bruket av ord, att något var fel på denna planet. Galaxenergin vände sig till honom för hjälp. Det verkade helt galet men det var precis så som Cogo upplevde det. Och just nu brydde han sig inte så mycket om hur det var möjligt. Just nu ville han bara veta varför det planerades ett bröllop här där kvinnan han

älskade var den blivande bruden utan att han hade fått reda på det. Om Aurora hade medvetet hållit den informationen från honom ville han veta varför.

Vägen uppför murgrönan visade sig både lika lätt och också betydligt svårare än förväntat. För det mesta kunde Cogo klättra med lätthet och snabbhet men ibland växte grenarna så tätt att han trasslade in sig och var tvungen att använda Astrolansen för att ta sig loss eller så växte de så glest att han flera gånger fick göra dramatiska och t.o.m. farliga hopp för att komma vidare. Lyckligtvis tappade han aldrig taget eller fotfäste även om det var nära ögat flera gånger. Hans envishet drev honom uppåt. Han måste få träffa henne! Han måste få klarhet i hur det verkligen låg till. Aurora kunde vara i någon form av fara. Möjligheterna var oändliga i nuläget. Vad det än var frågan om så måste han ta sig till henne. Diskret för att inte riskera en pinsam situation för henne men han måste vara där för henne. Vad som än hände var han fortfarande hennes beskyddare. Och hennes vän.

Slutligen var han uppe. Det kändes som om han hade klättrat i evigheter men det hade bara tagit honom lite över fem minuter. När han nådde kanten på balkongen drog Cogo sig försiktigt upp. Han stannade tvärt och hängde ljudlöst kvar när han kunde se över kanten in på balkongen. Aurora var där! Hon stod vid mitten av den stora balkongen och tittade ut mot utsikten under. Cogo kunde bara se henne i profil därifrån han var men Prinsessan såg ganska trött ut. Solens sista strålar höll på att försvinna helt under horisonten, det började bli sent. Men Aurora verkade tröttare än vad man brukar vara vid denna tid på dygnet. Hennes huvud var något sänkt, hennes blick endast halvöppen. Och hennes axlar hängde nedåt. Cogo tog mod till sig och drog sig lite mer över balkongskanten för att få bättre grepp att hålla sig kvar och att också kunna se bättre. Aurora bar en vacker klänning med bara axlar, inget ovanligt med det. Men klänningen var svart. Och det drog Cogos nyfikenhet allt mer till sig. Han hade aldrig sätt henne bära svart förut, Aurora bar aldrig någonting i svart. Klänningen klädde henne men den dystra färgen gjorde det inte. Den enda färgen hon bar var den gröna stenen i hennes diadem. Cogo stirrade på henne andlöst där han hängde och tjuvkikade in på balkongen. Varför bar hon svart? Hade någon dött? Eller skulle någon dö?

Plötsligt blev Cogo alldeles kall i bröstet, varje andetag kändes som om han andades is. Men det var inte kvällsluften som plötsligt hade blivit kyligare. Det var att se henne så här. Aurora var inte glad, han både såg och kände det. Verkligen underligt om detta var kvällen före hennes bröllop. Den här kvällen skulle rätteligen vara spännande och förväntansfull för en ung kvinna som skulle gifta sig, hon borde sväva på moln och hennes ögon skulle avslöja hennes längtan och glädje. Cogo såg ingenting av detta hos Aurora, tvärt om. Och det bara övertygade honom ännu mer att han hade gjort rätt som hade kommit hit. Försiktigt och så ljudlöst han kunde svingade han sig över kanten in på balkongen och tog genast skydd bakom en stor blomkruka som stod på golvet. Aurora såg honom inte, men hennes blick vände sig något undrande åt hans håll i samma ögonblick som Cogo gömde sig bakom krukan. Hade hon känt något? Med en lätt suck vände hon bort blicken igen. Cogo kikade försiktigt fram. Åter igen var han osäker på hur han skulle gå till väga. Han var här hos henne nu men han ville inte skrämma henne

genom att bara dyka upp ifrån ingenstans. Dessutom, vad skulle han säga? Som vanligt hade han agerat utan att tänka efter särskilt noga först. Han tryckte sig mot blomkrukan och bestämde sig för att hålla sig undan uppsikt och endast observera tills vidare tills någon bättre idé visade sig.

Han stod där länge och tittade. Aurora stod mer eller mindre helt orörlig kvar på samma ställe och blickade ut över landskapet nedanför. Men hennes hängande hållning fick honom att undra om hon egentligen tittade på någonting alls utan snarare var försjunken i djupa tankar, tankar som bara verkade göra henne ännu mer nedstämd. Cogo kunde inte förnimma hennes känslor med klarhet men Aurora var utan tvekan modfälld. Hon var ledsen och tryckt av någon okänd vetskap som Cogo inte kunde gissa sig till. Det gjorde ont att se henne så här, så olycklig. Ändå verkade hon kämpa för att hålla tillbaka sin sorgsenhet. Hon grät inte. Men hennes hållning och nedstämda uppsyn talade sitt tydliga språk.

Hon var fortfarande vacker. Vacker som en ängel. Men, i denna stund, som en ängel som hade förlorat sina vingar. En nattens ängel som hade tappat all tilltro. Det krävdes stor ansträngning från Cogos sida att inte avslöja sig och skynda fram till henne. Han ville bara hålla om henne, trösta henne från vad det än var som gjorde henne så ledsen. Men det här var inte rätt ögonblick. Skulle det någonsin bli?

Aurora höjde plötsligt blicken och sträckte på sig. I samma stund hörde Cogo ljud inifrån huset och han drog sig undan lite bakom blomkrukan igen. En ung kvinna, hon kunde inte vara många år äldre än Aurora själv, steg ut på balkongen. Hon bar en grön klänning och hennes bruna hår satt uppsatt i en knut. Hennes vackra ansikte bar en formell uppsyn men inte alls känslökall. Hon bugade sig inför sin Drottning även om Aurora fortfarande stod med ryggen mot henne.

- ”Ers Höghet, er fästman är här.”

Det rädde ett kort ögonblicks tystnad. Cogo väntade andlöst. Fästmannen, var han här? Han stirrade på Aurora. Hon visade inga andra känslouttryck över detta besked än de som han redan hade sett från henne ända sedan han hade klättrat hit upp.

- ”Jag vet, Dharmia. Jag såg honom komma,” svarade Aurora tillslut. Hennes röst lät lika utmattad som resten av henne verkade vara. Hon vände sig om till sin hovdam och tvingade fram ett svagt leende. Cogo kände igen det där framtvungade leendet hos henne, Aurora hade haft denna uppsyn flera gånger när hon med stor värdighet hade stirrat deras fiender i vitögat. Leendet fanns där enbart för att det var tvunget att vara där. För hennes anlända gästs skull.

- ”Hälsa honom att jag kommer ner om ett ögonblick.”

Dharmia nickade och avlägsnade sig igen. Aurora vände sig mot utsikten på nytt. Hon visade ingen brådska, trots att det var hennes egen fästman som hade kommit hit för att träffa henne. Ju mer Cogo såg henne desto mer var han övertygad om att något var mycket fel här.

Aurora höjde blicken mot skyn och drog ett djupt andetag. Stjärnhimlen ovanför började allt mer uppenbara sig ju mer solen försvann helt under horisonten. Hon slöt ögonen medan den mjuka vinden grep försiktigt tag i hennes långa hår och blottade hennes ansikte en aning, vilket gjorde att Cogo kunde se henne ännu tydligare än tidigare. I

samma stund knäppte Aurora sina händer framför sig. Cogo fortsatte att fixerat stirra på henne. Vad gjorde hon?
Bad hon en bön?

- ”Mor... Far... Ett nytt, svårt uppdrag väntar mig. Jag önskar jag inte var så villrådig...”
Hon talade till sina döda föräldrar! Cogo visste att Aurora fortfarande ofta tänkte på dem trots att de båda hade varit döda sedan så många år, hennes mor och far hade alltid varit en viktig del av hennes liv även om hon bara hade fått lära känna dem under hennes fem första år i livet. Men att hon vände sig till dem så direkt kände han inte till. Han insåg att han faktiskt bevittnade något som var oerhört privat och detta var inte menat för honom att varken se eller höra men han kunde inte slita sig därifrån. Vad var det för uppdrag hon talade om? Det hade hon inte nämnt heller. Var det bröllopet hon menade? Och denna villrådighet hon nämnde, vad betydde det?
Aurora drog ett nytt, djupt andetag och höjde blicken ytterligare mot stjärnhimlen med händerna fortfarande knäppta.

- ”När jag reste genom halva galaxen för att komma hit till Great King visste jag att jag hade tagit rätt beslut. Jag tvekade aldrig trots alla faror jag utsattes för, min uppgift var tydlig.”

Hennes röst hade till en börjat darrat en aning. Men nu blev den starkare.

- ”Och jag kände mig säker för jag hade tre modiga män av ära vid min sida som beskyddade mig. De riskerade sina liv för att föra mig hit, precis som ni offrade era liv för att rädda mig när jag var liten. Nu står jag här utan mina tre beskyddare. Och jag har aldrig känt mig så vilsen.”

Hennes blick sjönk och likaså gjorde hennes röst. Cogo kunde knappt höra längre vad Aurora sa.

- ”Jag känner tvivel,” mumlade hon erkännande. - ”Men jag kommer att utföra min plikt, det lovar jag! Om inte är allt som vi har offrat och kämpat för varit förgäves. Jag hoppas bara att jag gör det rätta.”

Vad talade hon om!? Det lät som om hon talade om världens undergång! Ju mer Cogo hörde desto mer orolig blev han. Det kröp kalla kårar längs med hans ryggrad. Speciellt när han nu såg hur detta mörka mysterium påverkade Aurora. Om han, som ingenting visste, kunde känna ett sådant obehag, vad kände då inte Aurora?

Han tog ett par steg framåt och lämnade skyddet från blomkrukan. Att han höll på att avslöja sig föll honom inte ens in. Hans önskan att trösta henne höll på att ta överhanden.

- ”Mor... Far... jag ber om er välsignelse.”

Aurora höjde åter blicken mot skyn. Cogo tvärstannade, rörde inte en muskel.

- ”Ge mig styrka och mod att utföra vad som måste göras.”

Hennes blå ögon blev genast tårfyllda.

- ”Men mest av allt, jag ber er av hela mitt hjärta, håll en beskyddande hand över Djorgo, Haka... och Cogo... vart de än är.”

Cogo utbrast ett svagt flämtande. Han greps genast av oerhörd ånger. Han hade blivit så arg av vad Haka och Djorgo hade avslöjat för honom. Han hade varit rädd att han inte betydde något för Aurora trots allt. Han hade fel. Hon brydde sig, brydde sig om de alla tre. I denna stund av tvekan och vemod tänkte hon mer på männen som hade fört henne i

säkerhet till denna planet än på sig själv. Det var den Aurora han kände. Det var den Aurora han älskade. Cogo skämdes. Han var fortfarande upprörd och förstod ingenting om vad som pågick men han ångrade bittert att han någonsin hade kunnat misstro Auroras känslor. Han förtjänade inte hennes omtanke. Det kanske han aldrig hade gjort. - "Må dem förlåta mig," sa Aurora och slöt ögonen samtidigt som tårar föll sakta nedför hennes kinder. - "Må Cogo förlåta mig..."

Förlåta?

Vad var det hon önskade att de skulle förlåta? Att han skulle förlåta henne för?

Cogo kände hur hans händer darrade. Vad hade Aurora gjort? Eller var hon på väg att göra något som hon visste skulle vara så oförlåtligt att hon kände sig tvungen att be en bön? Cogo kände väl till hur det var att bli bemött som en syndare, och han visste att han hade bara haft sig själv att skylla för det. Men inte Aurora. Inte Aurora! Hon skulle aldrig medvetet göra något orätt! Eller..? Vad i hela Universum kunde förmå henne att göra något som krävde hans och hans två cyborgkamraters förlåtelse? Aurora visste att de aldrig skulle döma henne. Ändå stod hon här nu och bad om förlåtelse. Vad skulle hon säga om hon visste att han var alldeles intill henne här och nu? Skulle bönen ha samma betydelse?

Det spelade ingen roll för Cogo. Oförmögen att röra sig stod han kvar och bevittnade en sida av Aurora som han aldrig hade sett förut. Ändå kände han i sitt hjärta att det han upplevde var inget främmande för honom. Den unga Drottningen som nu bad hennes forna tre livvakter om förlåtelse var precis samma kvinna som så sent som i morse hade sagt till honom att hon älskade honom. Det var samma omtanke, samma kärlek som Cogo hade fått från Aurora sedan första stunden han någonsin såg henne.

Han hade bara aldrig upplevt den på detta sätt.

Hans händer fördes mot hans hölster och Astrolansen. Cogo stod inte ut längre. Han kunde inte längre se henne på detta sätt. Hans närvaro skulle säkerligen chocka henne, förmodligen förarga henne också. Men det var han beredd att ta. Vad det än var frågan om, han ville inte lämna henne ensam att möta det. Aurora trodde att hon stod ensam att möta sin framtid men det gjorde hon inte. Han fanns här. Vad hon än krävde och önskade skulle han göra det för henne. Han hade lämnat henne förut, han tänkte inte göra det en gång till.

Precis när Cogo var på väg att deaktivera sin Mikrotransformation sträckte Aurora på sig. Med snabba fingrar torkade hon bort tårarna från ansiktet. Hon drog ett djupt andetag, sansade sig, och vände sig sedan om och lämnade balkongen. Hon hade aldrig sett honom. Kvar stod Cogo som följde henne med blicken när hon försvann in i huset. Hans händer drog sig undan ifrån Astrolansen igen. Tillfället hade gått honom förbi. Och med det hade han tvingats tillbaka till verkligheten. Aurora hade gått för att ta emot sin gäst. Hennes fästman. Nej, detta var verkligen inte rätt tillfälle än att lämna Mikrotransformationen och avslöja sig! Det fanns fortfarande en stor portion nyfikenhet att släcka och en massa förvirring att lugna. På tysta små fötter följde Cogo skyndsamt efter Aurora.

Hon gick nedför trappan till andra våningen in i ett stort vardagsrum. Trots sin tillfälligt ringa storlek såg Cogo till att hålla ett säkert avstånd. Hon fick inte fatta några

misstankar. Ännu viktigare var det att hennes gäst inte fattade det samma. Cogo kunde inte förneka att han var högst nyfiken på vem denne man var, denne Lord Nehr från Ledzah, som var Auroras fästman. Av vad han hade sett av Ledzaherna hittills var själva tanken på ett giftermål mellan deras ras och en människa mer än besynnerlig. Ledzaherna var humanoider, deras kroppsform var precis den samma som en människas, men deras ansikten påminde mestadels mer om något djurliknande med endast små mänskliga drag. Men framför allt var det skillnaden på storlek som förbryllade honom allra mest. Samtliga Ledzaher han hade sett, alla män, var enorma. Den kortaste hade säkerligen varit minst tre meter hög. Aurora, ja alla med någon form av mänskliga drag eller av Jordiskt ursprung var dvärgar i jämförelse. Om ett bröllop verkligen skulle ske mellan sådana skilda varelser kunde det inte baseras på kärlek eller passion, det kunde inte vara möjligt. Det allt mer kändes som ett arrangerat äktenskap där andra faktorer än attraktion och kärlek var anledningen. Om det var så var inte Cogo förvånad om Prinsessan var nedstämd. Vem vill tvingas in i ett äktenskap?

Men det var just detta som var allra mest besynnerligt, mer än något annat. Aurora var en fri kvinna. Hon var mer än så, hon var Drottning av Vintergatan! Great King var sedan galaxenergin blev återställd åter en fri, neutral värld som den en gång hade varit. Ingen eller inget kunde enligt galaktisk lag tvinga henne till någonting! Det var därför inget av det här stämde, inga bitar ville passa ihop hur Cogo än spekulerade. Det blev allt mer klart för honom att han inte kände till alla bitar än. Det kunde han inte. Så han hade inget val än att fortsätta sitt spionerande lite till. Han hade aldrig trott att han någonsin skulle spionera på Prinsessan Aurora utan hennes vetskap, dock. En del av honom tyckte mycket illa om vad han höll på med, att spionera på henne i hennes privatliv var mycket respektlöst. Men han hade inget val. För att kunna beskydda henne, och på rätt sätt, var han tvungen att bryta mot denna moraliska regel. Dessutom, ju mer han kunde ta reda på av egen förmåga desto mindre behövde han fråga henne om senare. Situationen var både jobbig och pinsam tillräckligt som den var. Cogo såg inte fram emot denna konfrontation. Det hade alltid varit Prinsessan som hade konfronterat honom när han hade gjort något fel, inte tvärt om. Men allting verkade vara tvärt emot vad det borde vara på Great King numera. Mer och mer hade han börjat leka med tanken om allt han nu upplevde som fel och besynnerligt här hade kunnat förhindras om han aldrig hade åkt härifrån för ett år sedan.

En silhuett uppenbarade sig i andra änden av det stora vardagsrummet. Aurora närmade sig den sakta och Cogo hoppade snabbt ner för de sista trappstegen och sökte skydd under en fåtölj. Härifrån hade han en utmärkt vy över hela rummet och de två individer han bevakade. Den nyanlände var mer än bara en silhuett nu. Genast rynkade Cogo förvånat på pannan. Något stämde absolut inte. För att vara en Ledzah var han alldeles för kort!

Mannen stod vid ett av rummets fönster och tittade ut. Trots att Aurora närmade sig vände han sig inte om. Man kunde skimta den typiskt rödostiga färgen på hans rustning. Men merparten av den syntes inte eftersom en lång, elegant och vid mantel hängde utmed hans axlar och rygg hela vägen ner till golvet. Cogo spärrade förfärat upp ögonen. Han var säker på att han hade sett denna beklädnad förut. Han visste också varifrån han kände igen manteln. Men det var också därför han betvivlade det han såg. Men han kunde inte

förneka det hans ögon nu visade honom. Det där var *samma* svarta mantel som bars av Auroras mördare i hans mardrömmar!

Cogo skakade på huvudet och gnuggade ögonen. Adrenalinet i hans kropp hade redan börjat pumpa men han var tvungen att lägga band på sig själv. Han fick inte göra något överilrat nu! Han kunde inte bedöma en total främling utifrån en mardröm. Dessutom, mantlar bars av massor av folk över hela galaxen och svart var allt annat än ovanligt på alla typer av beklädnader, mantlar inkluderat. Han fick inte dra för hastiga slutsatser på sådana starkt tvivelaktiga grunder, om det ens var en grund över huvudtaget. Men hur stor var sannolikheten att denne man, Auroras fästman, skulle bära ett sådant på pricken likt klädesplagg som det monster han hade drömt om i månader också bar?

Aurora stannade ett par meter ifrån sin gäst, som fortfarande stod med ryggen mot henne och stirrade ut genom fönstret. Nu, när hon stod så pass nära honom, kunde Cogo se det ännu tydligare. Den här Ledzahan var inte som sina egna landsmän. Han var lång och muskulös, men inte som en Ledzah. Mannens storlek och form var typisk för en människas.

- ”Lord Nehr,” hälsade Aurora artigt. Mannen vände på huvudet och tittade över axeln åt henne. Den svarta manteln virvlade mjukt efter hans rörelser när han vände sig mot henne helt. Han log brett mot henne och hans mörka blick var intensiv och fokuserad. Han hälsade henne med en bugning.

- ”Drottning Aurora.”

Cogo var tvungen att bita sig i tungan för att inte råka utstöta någon form av ljud som skulle avslöja honom. För övrigt var han alldeles för förvånad för att kunna röra sig. Allt han kunde göra var att stirra med stora ögon och öppen mun. Vad han än hade väntat sig så var det inte det här.

Lord Nehr inte bara hade en storlek och kropp som en mänsklig varelse, hans ansikte var också mänskligt. Nej, inte helt riktigt. Små, underliga utväxter vid hårfästet och andra drag skilde honom från en människas, dock liknade dessa inte alls de typiska drag som fanns hos Ledzaherna. Annars var det omöjligt att tro att Nehr inte var mänsklig. Trots hans udda ansiktsdrag var han en mycket stilig man i vad som såg ut att vara tidiga trettio årsåldern. Hans hy var slät och mycket blek, nästan gråaktig i tonen. Hans hår var kraftigt mörkbrunt och hans ögon var så mörkblå att de såg nästan svarta ut. T.o.m. hans röst lät mänsklig och inte alls som Ledzahernas mörka stämmor.

- ”Jag skyndade mig hit så fort jag hörde att ni var tillbaka.”

Cogos hjärta bultade allt hårdare. De sinnen som brukade varna honom för fara sprudlade av all kraft. Nehr såg artig och världsvan ut och hans nästan mänskliga, stiliga drag var tilltalande och gav honom ett något oskyldigt utseende, trots rustningen och manteln han bar. Men de där mörkblå ögonen skrämde Cogo. Han hade mött många monster och andra farliga varelser med onda avsikter men ingen hade fått honom att reagera så här starkt. Eller så snabbt.

Åter igen lade han dock band på sig själv. Det var otäckt att se Aurora stå så nära denna nästan spökliska varelse, vacker och kuslig på samma gång. Men Cogo var inte säker på om han vågade lita på sina instinkter. Var hans intryck av Nehr verkligen sanna? Eller

skapade han sig en otäck bild av mannen p.g.a. att han ville tycka illa om honom?
Speciellt nu när det visade sig att Nehr såg så mänsklig ut?

Han studerade mannen ingående. Var han beväpnad? Cogo bet ilsket ihop tänderna, det gick inte att se härifrån, den svarta manteln var i vägen. Nehr bar sin rustning som en stolt soldat och sin mantel med en ledares värdighet och självsäkerhet. På bröstet hängde medaljer och andra utmärkelser. Det fanns inga tvivel om att denne man var en befälhavare. Men hur kunde någon så olik Ledzaherna bli deras ledare? Olikheterna var så stora att det var omöjligt att Nehr ens ursprungligen kunde vara från Ledzah, inte ens till hälften. Men om han inte ursprungligen var ifrån Ledzah, varifrån kom han då? Det måste finnas mer hos Nehr än vad som syntes på ytan för att de enorma Ledzaherna skulle följa honom. Var det av samma anledning som Aurora nu planerade att bli hans hustru också?

Nehr steg fram till Aurora. Hon såg så liten ut i jämförelse när hon höjde blicken till honom, Nehr visade sig vara längre än t.o.m. Djorgo. Hon såg ovanligt uttryckslös ut när hon mötte hans blick.

- ”Jag vet att det betyder otur enligt Jordens traditioner att brudgummen ser sin brud innan deras vigsel men jag var tvungen att träffa er,” förklarade Nehr och tog hennes små händer i sina. Cogo följde minsta rörelse minutiöst men Nehr höll hennes händer med stor aktsamhet.

- ”Det lättar mitt hjärta att se att ni är tillbaka och välbehållen. När ni bara försvann så där trodde jag att ni hade ångrat vårt bröllop. Eller värre; att något hade hänt er.”

- ”Förlåt att jag skrämde er,” ursäktade Aurora. - ”Jag blev bara tvungen att få vara för mig själv en stund.”

- ”Jag förstår. Så ni har inte ändrat er?”

Det uppstod en kort stunds tystnad och inte bara Nehr väntade på Auroras svar.

- ”Nej,” svarade hon. - ”Vår vigsel sker i morgon som planerat.”

- ”Underbart!”

Nehrs glädje lät uppriktigt. Ändå sa Cogos instinkter en helt annan sak. Nehr gladdes utan tvekan åt att hans blivande brud inte hade ändrat sig men glädjen var missvisande och uttryckte snarare andra avsikter som inte var tydliga här och nu. Han kunde inte förklara det men Nehrs glädje smakade falskhet rakt igenom. Känslan blev inte mindre av att Nehr kysste Auroras händer. Att han ens rörde henne fick Cogo att ilskna till men han svalde förbittringen. Smicker, det var vad det var, invirat i falsk romantik. Nehr var ingen förälskad man, det syntes lång väg. Han var ute efter något annat än det uppenbara, det var tydligt. Många män hade fångats av Auroras skönhet och goda hjärta, men Nehr var inte en av dem. De kalla, mörka ögonen avslöjade hans falskspel. Deras tomma blick innehöll ambition, inte kärlek. Cogo undrade, dock, om Aurora såg denna falskhet lika tydligt som honom. Från hennes uppsyn var det svårt att säga. Hon verkade inte berörd åt något håll.

- ”Aurora... jag vet att det är dramatiska incidenter som har fört er och mig samman,” fortsatte Nehr med en viss försiktighet. - ”Vi har bara känt varandra i knappt ett år, varit

förlovade i endast tre månader. Ni kanske fortfarande har vissa tvivel angående vårt äktenskap.”

- ”Jag tvivlar inte på era avsikter, Nehr,” svarade Aurora. Att hon lät så försäkrande oroade Cogo. Varför såg hon inte rakt igenom den här mannen som han gjorde?

- ”Tvivlar ni på min kärlek till er?” fortsatte Nehr en aning insisterande.

- ”Nej.”

- ”Det ska ni inte heller, min kära. Er ankomst i mitt liv betyder så mycket mer än endast galaxens välbefinnande.”

Säkert! Ju mer Nehr talade desto mer övertygad blev Cogo att det fanns någon hemlig baktanke. Han visste bara inte vad.

- ”Men ni måste lova mig att inte smita iväg så där igen,” fortsatte Nehr med ett leende och blinkade med ena ögat åt henne. - ”I alla fall inte utan mig.”

Han flirtade med henne! Den jäveln vågade flirta med henne! Och så frispråkigt också! Ja, Cogo var svartsjuk och han förnekade det inte. Han knöt ihop nävarna för att försöka kanalisera ut sin ilska på något sätt. Som tur var visste han att Aurora inte lät sig imponeras av sådana tarvligheter.

Så varför log hon tillbaka?

- ”Det lovar jag,” svarade hon. Därefter bemötte hon Nehrs läppar.

Och kysste honom.

Samma obehaglighet som hade kommit över honom när Haka tidigare hade avslöjat att Aurora skulle gifta sig, fast nu betydligt värre, kom tillbaka. Cogo kunde inte andas. Hans hjärta verkade slitas från hans bröst. Allting snurrade. Hans ögon fylldes av tårar, ändå kunde han se det som han absolut inte ville se. Hela tiden hade han hoppats mot bättre vetande att det inte var sant. Men han hade hoppats förgäves.

Aurora kysste Nehr.

Kysste...

Benen gav vika och Cogo sjönk till golvet. All hans styrka tycktes bara rinna ur hans kropp. Han drog sig undan bakom ett av fåtöljens ben. Han vände bort blicken ifrån dem, han ville inte se mer. Han mådde illa. Åsynen av vad de höll på med fick det att vridas i magen på honom. Men det hjälpte inte att vända ryggen till. Han kunde höra dem, höra deras läppar vidröra varandra. Nehr rörde vid henne, kysste samma läppar som han själv hade kysst denna samma dag. Och Aurora lät honom!

Cogo började dunka baksidan av huvudet mot fåtöljsbenet. För varje gång allt hårdare. Det gjorde ont men inte alls tillräckligt ont för att få honom att glömma det han nyss hade sett och som fortfarande pågick.

- ”Cogo, din idiot!” viskade han dovt för sig själv. - ”Hur kunde du tro att hon någonsin ville ha dig!?”

Cogo drog benen till sig och lutade pannan mot knäna. Han skakade. Han hade aldrig känt sig så sårad i hela sitt liv. Men han var inte arg på henne. Han var inte ens arg på Nehr, även om det hade varit den enklaste utvägen. Cogo var arg på sig själv. Han hade inbillat sig hennes kärlek. Men sanningen var att Aurora älskade honom inte. Hon brydde sig om honom men inte p.g.a. kärlek. Varför skulle en flicka som hon någonsin vilja ha en cyborg till karl? En med ett dunkelt förflutet, dessutom? Alla gamla tvivel som han alltid hade burit inom sig, som så länge hade hållit honom på dygdigt avstånd ifrån

henne, kom nu tillbaka. Hon skulle gifta sig med Nehr, i morgon. Det, och inget annat, var verklighet. Hur hade han kunnat bli så korkad att han hade låtit fantasin bli verklighet? För det var ju allt som den någonsin hade varit, en fantasi. Han hade aldrig varit värdig henne, vad hade fått honom att tro något annat?

Tårarna strömmade nedför hans ansikte. Han skrek – i total tystnad. Inte ett ljud hördes från honom förutom de djupa andetag som desperat drog efter andan då och då. Cogo hade kvävt smärta förut. Han kunde göra det igen. Men vad var meningen med det, egentligen? Vad var meningen med någonting längre? Varför hade han överlevt konfrontationen med Golga? För att tvingas uppleva det här!? Utan Aurora fanns inget liv för honom. Hon hade inte lämnat honom, hon hade bara vandrat vidare i livet. Så varför fanns han kvar här? Varför kunde han inte bara få dö?

Det förlovade paret kysstes inte längre. Men Cogo brydde sig inte. Inte heller hade han lust att kika fram igen från bakom fåtöljsbenet. Han hade sett tillräckligt.

- ”Jag hörde att två av era cyborg vänner, era gamla livvakter, har anlänt,” påpekade Nehr.

- ”Ja. Haka och Djorgo,” svarade Aurora. - ”Jag hade planerat att få träffa dem idag men de har inte setts till sedan deras ankomst. Jag förstår inte vart de har tagit vägen...”

- ”Och den tredje?” avbröt Nehr tvärt med en underligt insisterande ton. - ”Har ni hört något från Jan Cogo?”

Cogo spärrade förvånat upp ögonen. Nehrs och Auroras nya samtalsämne tvingade honom att kika fram på nytt under fåtöljen. Att de båda talade om honom och hans två cyborg kamrater var i sig inte särskilt underligt. Men Auroras undran var berättigad, vart hade Haka och Djorgo tagit vägen? Och framför allt, varför lät Nehr så oerhört intresserad av honom?

Aurora vände sig om och tog ett par steg ifrån Nehr. Cogo kunde inte se hennes ansikte heller därifrån han gömde sig, vilket irriterade honom. Det var dumdrigt att försöka byta gömställe. Förutom att han inte kunde se hennes ansikte hade han annars en utmärkt vy härifrån och ett bra skydd. Det var bäst att stanna där han var så länge.

Hans blick var inte enbart fokuserad på Prinsessan. Cogo höll Nehr lika mycket under noggrann uppsikt. Hans varningsinstinkter hade inte lugnat sig. Han litade inte ett ögonblick på denne Lord ifrån Ledzah, som uppenbarligen inte ursprungligen kunde komma ifrån den planeten. Vad mer hos den här likbleke varelsen kunde vara motsägelsefullt?

- ”Han kommer inte till vigseln,” svarade Aurora efter ett ögonblicks tystnad.

- ”Inte?”

Nehr verkade genuint förvånad. Vilket i sig var intressant. Auroras svar var inte underligt för Cogo för hon hade ju specifikt bett honom att inte komma, till skillnad ifrån Haka och Djorgo, men tydligen hade hon aldrig låtit Nehr få veta detta. Tills nu.

- ”Det var förvånande. Och sorgligt,” påpekade Nehr med illa dold besvikelse. - ”Jag har ju alltid hört att Cogo var den mest lojale av era tre livvakter. Den mest tillgivne.”

Cogo släppte inte Nehr med blicken. Varför var denne man så intresserad av honom? Och kvällen innan hans vigsel med Aurora? Cogo fick känslan av att det egentligen var han

själv, inte Aurora, som verkligen var Nehrs sanna intresse just nu. Mycket underligt. Och obehagligt intressant.

- ”Detta har ingenting med lojalitet att göra,” svarade Aurora tvärt utan att vända sig om till sin gäst. - ”Det är bara så att vårt bröllop är för mycket för honom så det är bäst att han inte kommer.”

- ”Jag förstår.”

Nehr nickade och lade armarna i kors.

- ”Det har i allra högsta grad med hans lojalitet till er att göra, med andra ord,” fortsatte han konstaterande med bestämdhet. - ”Han är fortfarande förtjust i er.”

Cogos ögon smalnade samtidigt som hans misstänksamhet ökade. Hur kunde Nehr ens känna till hans kärlek till Aurora? Hade hon sagt det? Men i så fall måste Aurora ha känt till att han älskade henne innan han hade sagt det till henne för tre dagar sedan! Precis som hon faktiskt hade sagt, hon hade alltid vetat om det.

Var detta därför som Nehr nu visade ett sådant intresse för honom? Kunde det vara så att han var svartsjuk, t.o.m. kände sig hotad av att det fanns en annan man där ute som älskade henne? Var Nehr rädd för att han kanske inte hade Aurora helt för sig själv, trots allt? Eller rörde det sig om någonting annat? Något inte lika tydligt som svartsjuka?

- ”Det spelar ingen roll längre,” svarade Aurora kort. Hon förnekade inte vad Nehr hade räknat ut men det gav Cogo ändå en klump i halsen. Nya tårar föll nedför Cogos kinder. Detta gjorde ännu ondare än att bevittna deras kyss. Ändå kunde han inte tro det han precis hade hört henne säga. Hon lät så kall. Så olik den hon var. Olik kvinnan han älskade.

- ”Aurora..?”

- ”Och ni själv då, Ers Höghet? Är ni fortfarande förtjust i honom?” fortsatte Nehr utmanande.

Fortfarande förtjust? Cogo stirrade på Aurora som fortfarande stod med ryggen mot dem båda. Vad exakt hade hon sagt till Nehr? Eller var Nehr ännu smartare och oberäknelig än vad Cogo först trott?

Hon svarade inte. Hennes tystnad var provocerande för bägge hennes åhörare men det var Nehr som visade sin otålighet.

- ”Är det därför som ni två nyligen träffades?” fortsatte han i något hårdare ton.

Aurora flämtade till och spann runt och stirrade på Nehr. Cogo gjorde det samma.

- ”Hur visste ni det?” undrade hon och hon var inte den ende som gjorde det. Det fanns en svag rädsla i hennes blick. Nehrs bestämdhet verkade orubblig.

- ”Jag blev orolig för er när ni bara försvann utan vidare så jag beordrade mina män att söka efter er, i och utanför det här solsystemet,” erkände han och hans mörka blick verkade, om möjligt, bli ännu mörkare. - ”Jag blev mindre orolig men däremot inte mer lättad när ni slutligen hittades i Jan Cogos sällskap. Av respekt för er så såg jag till att ni inte blev störda.”

Cogo flämtade till. Så då hade han inte inbillat sig, trots allt! Känslan att någon hade iakttagit dem, den hade varit riktig!

Auroras blick smalnade. Cogo kände igen den där blicken, hon var arg. Och tydligt förnärad.

- ”Du nämnde ingenting av det här när jag kontaktade er i morse och fick er eskort,” påpekade hon. Så, det var Nehr hon hade talat med innan de hade skilts åt. Cogo skakade sakta på huvudet, det borde han ha räknat ut själv vid det här laget.

- ”Lika lite nämnde ni för mig om era förehavanden, Ers Höghet. Och med vem.”

Cogo reste sig åter upp på fötter men höll sig utom synhåll. Så länge. Han gillade inte Nehrs tonläge. Det var inte direkt hotfullt och han hade inte närmat sig Aurora på något sätt men stämningen i rummet var tydligt tryckt och otrevlig. Framför allt gillade han inte sättet som Nehr talade till henne på. Cogo hade själv haft många dispyter med Aurora men aldrig på detta sätt. Han hade aldrig försökt bestämma över henne, det var varken hans rättighet eller vilja. Nehr, däremot, verkade ha en annan uppfattning.

- ”Det här är ingen lek! Vår framtid står på spel. Aurora, om det finns något du vill säga mig så är detta den rätta tidpunkten.”

- ”Nej, Nehr!” upprepade hon insisterande. - ”Jag har inget att säga.”

Hennes fästman studerade henne med en kuslig misstänksamhet.

- ”Har inget? Eller vill inget säga?” undrade han.

Cogos händer fingrade på Astrolansen, beredd att agera till hennes försvar på mindre än en sekund om så krävdes. Han tittade på Nehr med än mer avsmak än tidigare. Inte nog med att den jäveln var respektlös, han pressade henne också! Cogo nästan hoppades att han skulle få en anledning att få stiga fram. Det var tydligt att endast en av de två närvarande männen i rummet brydde sig om Auroras känslor och stod beredd att försvara hennes rätt att ha dem. Men, åter igen, fick Cogos lust att bruka våld dra sig tillbaka.

Aurora steg fram till Nehr igen. Otäckt nära enligt Cogo.

- ”Jag har gett er ett löfte och det står jag fast vid,” sa hon och suckade djupt. - ”Ja, jag träffade Cogo utan er vetskap men det ändrar ingenting. Jag ville bara träffa honom innan jag blir din. Jag ansåg att det var säkrare för alla på detta sätt. Sanningen är den att han ville följa mig tillbaka hit men jag bad honom att resa tillbaka till Jorden.”

Nehr höjde ett förvånat ögonbryn.

- ”Jaså? Hur kommer det sig?”

Aurora började vanka igen, den här gången åt Cogos håll.

- ”Cogo är mycket känslig till sin natur och det kan ibland göra honom... oförutsägbar,” förklarade hon och ansträngde sig att välja orden rätt. Cogo var dock inte så säker om han uppskattade hennes val av ord. Ansåg hon verkligen fortfarande, efter allt de hade genomgått, att han var oberäknelig? Hon hade bedyrat motsatsen bara häromdagen när de hade varit ensamma. Faktum var att i stort sätt allt hon sa här ikväll lät motsägelsefullt.

- ”Jag vet inte hur han skulle reagera när han väl ser oss två tillsammans. Risken finns att han skulle bli svartsjuk och göra något dumt. Han får inte stoppa vår union.”

Auroras blick såg rädd ut. Men rädd för vad? Nehrs såg det inte men Cogo gjorde det.

- ”Litar ni inte på honom?” undrade Nehr.

- ”I vanliga fall skulle jag det,” svarade Aurora med en nickning och vände sig till honom igen. - ”Men inte med det här. Vi kan inte ta den risken.”

Nehr nickade men annars verkade han inte lika övertygad.

- ”Men han tog det hela förvånansvärt bra ändå, det måste jag erkänna,” fortsatte Aurora i eftertanke.

- ”Ni kanske inte skulle ha misstrott honom, Aurora,” sa Nehr i betydligt vänligare ton än tidigare. - ”Det var tråkigt att höra att han reste hem igen. Jag såg verkligen fram emot att få träffa honom.”

- ”Gjorde ni?”

- ”Javisst,” förklarade Nehr. Lite för självklart tyckte Cogo. Varför var denne man, som han aldrig hade träffat tidigare, så angelägen att få träffa honom? För de hade väl aldrig tidigare träffats?

Cogo tänkte efter. Nej, hade han träffat Nehr tidigare borde han ha kommit ihåg det. Ändå var det något bekant med honom och inte enbart p.g.a. den svarta manteln. Han kunde inte placera det där underliga ansiktet, mänskligt men ändå inte, men de där iskalla, mörkblå ögonen ville göra sig påmindra på något sätt. Men hur och varför, det var omöjligt att svara på.

- ”Varför tar ni inte och kontaktar honom igen?” föreslog Nehr med ett svagt leende.

- ”Han kanske hinner hit tills i morgon.”

Aurora skakade på huvudet.

- ”Helst inte, Nehr,” sa hon. - ”Det är inte bara för Cogos skull jag helst inte vill ha honom närvarande vid vår ceremoni. Jag vill helt enkelt inte ha honom där.”

Igen var hennes ord sårande. Men den här gången fick Cogo ändå känslan av att hennes avsikt var allt annat än att såra honom.

- ”Jag tror jag förstår,” svarade Nehr kort och ryckte på axlarna. - ”Nåväl. Jag hoppas att ni inte bryter med honom helt bara för min skull. Jag vet att Cogo är viktig för er.”

- ”Ja,” erkände Aurora och log sedan mot mannen hon tänkte gifta sig med. - ”Men det vi två ska utföra är ännu viktigare.”

- ”Det gläder mig att ni känner så, Aurora.”

Nehr lutade sig närmare henne igen med avsikt att kyssa henne. Men den här gången var Aurora inte lika villig att gå honom till mötes. Hennes fästman fick nöja sig med att kyssa henne på högra kinden. Cogo såg vad som hände med blandade känslor. Att se deras intimitet skar i hjärtat. Men han lade också märke till att den här gången så fann inte Aurora någon njutning i Nehrs fysiska kontakt. Hon lät honom göra det men Cogo såg i hennes spända ansiktsuttryck att hon inte tyckte om det.

Och att hon inte tyckte om det bara ännu mer övertygade Cogo att han borde låta Nehr få veta att han levde! Men han var också smärtsamt medveten om att det var stor skillnad på vad man ville göra och borde göra. Så länge som Aurora inte protesterade, så länge hon accepterade det, kunde han inget göra. Men varför lät hon det här högfärdiga kräket röra vid henne!?

- ”Jag hoppas ändå att jag får träffa Cogo så småningom,” fortsatte Nehr, tydligen inte villig att släppa ämnet än. - ”Utan honom hade jag ju aldrig fått träffa er. Jag vill väldigt gärna skaka hans hand, hans och också självfallet de andra två.”

Cogo skakade sakta på huvudet medan han hörde på det här struntpratet. Nehr var tydligt ute efter något men han dölde det väl i fint placerade formuleringar. Bara att han så envist fortsatte att nämna hans namn var tillräckligt att göra Cogo misstänksam. Och orolig. Inte bara för Prinsessans skull utan nu också för Haka och Djorgos skull. För sin egen del var han inte rädd, han hade fördelen att känna till Nehrs underliga intresse. Men Haka och Djorgo hade inte den lyxen. Och vart hade de båda tagit vägen? Det hade gått en bra

stund sedan han hade lämnat dem, de hade haft massor av tid att besöka Prinsessan vid det här laget. Men enligt henne hade de aldrig kommit. Hade något hänt dem? Varför var Nehr så intresserad av dem? Det kunde inte enbart handla om beundran och tacksamhet, Cogo upplevde inget av det ifrån mannen. Det verkade snarare röra sig om någon form av besatthet.

- ”Jag kan inte lova någonting, Nehr,” svarade Aurora aningen nedstämt. - ”Kanske kan Cogo acceptera vårt giftermål när vi väl är vigda. Men jag vet faktiskt inte.”

- ”Fråga honom, Aurora. Det är allt jag begär.”

Nehr lade ett par fingrar under Auroras haka. Hon hade inget val än att se honom i ögonen.

- ”Upp med hakan nu, min sköna,” sa han och kysste henne. - ”I morgon är ni min.”
Motvilligt kysste Aurora honom tillbaka.

- ”Jag vet,” svarade hon kort och helt utan entusiasm.

Cogo bet ihop och tvingade tillbaka sin ilska ytterligare. Han gjorde det enbart för hennes skull. Men hur länge till skulle han stå ut att se på? Hur länge skulle han kunna hålla tillbaka sin lust att agera? Han såg på Nehr med absolut avsky. Karlen fick honom att må illa. Han respekterade inte Aurora, han uppvisade bara en falsk artighet. Han var allt annat än en värdig make till henne. Nehr var en vampyr. Han var inte här för att han älskade Aurora, han var här för att utnyttja henne. För vilket ändamål var fortfarande ett mysterium. Men det var ett ändamål som inkluderade en stor och mäktig rymdflotta och militär kraft. Och Great King hade inget försvar alls. Utom tre cyborger som hade blivit kallade hit. Kanske kallade rätt in i en fälla! Inte undra på att Nehr var så angelägen att få honom hit! Ledzah ledaren hade ju ingen aning om var han befann sig!

Cogo observerade Aurora ingående igen. När hon hade bett honom att fara hem och nu talade om för Nehr att cyborgen han så gärna ville träffa inte skulle komma, var det för att hon inte ville ha honom närvarande vid bröllopet, som hon påstod? Eller försökte hon skydda honom? Att se henne bära denna svarta klänning blev bara allt mer skrämmande för honom, det hade någon form av betydelse. Aurora visste mer än vad hon sa, till både honom och Nehr. Cogo kände mer än någonsin att han måste ta reda på vad!

Nehr observerade Aurora en stund med blandad förtjusning. Märkte han av hennes ogillande av hans intima närvaro? Att hon diskret faktiskt avvisade hans närhet? Inte omöjligt. Men om så var fallet brydde han sig inte. Cogos redan knutna nävar skakade av vrede. Han ville så mycket hellre lägga denna energi runt Nehrs hals och strypa honom av hela sin kraft! Denne man tänkte inte alls gifta sig med henne av kärlek. Förbannade parasit! Nehr var ingen man, han var ett monster! Cogo kunde inte förneka det längre, han ville döda honom! Inget annat skulle tillfredställa honom mer.

Men han kunde inte.

Fick inte.

Fan ta allting som höll honom tillbaka! Om han hade förblivit den vilda, skrupelfria ungdom som han hade varit sedan Arcies död fram tills Doktor Kitty hade låst in honom på Månen hade Cogo inte tvekat en sekund. Han hade knäckt nacken på Nehr här och nu som om den hade varit en skör gren. Men han var inte längre denne förvildade yngling utan moral. Han hade blivit något större och bättre. Hans förmågor och styrka tjänade det

goda nu, inte bara honom själv. Han var inte en mördare. Han bar inte längre på ett vredgat mörker inombords. Samma typ av mörker som avspeglades i Nehrs otäcka blick. Cogo blev rädd för sig själv, speciellt när han fortsatte att stirra in i Nehrs kalla ögon. Det var som att se sig själv, eller snarare att se ett varnande exempel på hurdan han själv hade kunnat vara idag om han aldrig hade träffat Aurora. Det rös genom hela kroppen på honom, inte bara för att Nehr påminde honom om hurdan han själv hade kunnat vara om han hade fortsatt med sina sinneslösa bärsärkar. Det var mer än så. Det fanns en koppling mellan honom och Nehr, något som förde dem samman på något sätt. Bara Gud visste vad! Och kanske Nehr.

Varför var Nehr så angelägen att få träffa honom? Vad var det för bit som fortfarande saknades i det här otäcka pusslet?

Nehr tog ett steg tillbaka och gjorde en artig bugning inför den unga damen.

- ”Sov gott, Ers Höghet.”

Han gav sig sedan av utan ett ord. Den vida manteln svepte efter hans bestämda steg. Nehr såg sig inte ens om. Aurora sa inget. Hon gick fram till fönstret och stod kvar där medan hon såg sin fästman ge sig av bort mot sitt skepp borta vid pyramiden. Cogo kände en enorm lättnad av att Nehr hade gett sig av men hans oro för Aurora var lika närvarande. Hon var inte lycklig eller förväntansfull inför morgondagen och nu förstod han mycket väl varför. Vad Cogo däremot inte alls förstod var varför Aurora gick med på det här.

Hovdamen steg in i rummet efter en stund. Cogo hade fullständigt glömt bort henne. Hon hade respektfullt väntat tills deras gäst hade hunnit avlägsna sig.

- ”Behöver ni mig något mer ikväll, Ers Höghet?”

Svaret dröjde ett ögonblick, det var uppenbart att den unga Drottningen hade tankarna på annat håll.

- ”Nej, Dharmia. Du kan gå hem nu,” sa Aurora tillslut. - ”Tack. Och god natt.”

Dharmia tog Auroras händer i sina. Plötsligt var de inte längre Drottning och hovdam utan snarare två nästan jämngamla, unga kvinnor och Cogo förstod att en viss vänskap fanns mellan de båda. För första gången sedan han hade anlänt till det här huset log han svagt för sig själv. Det gladdde honom att Aurora hade åtminstone en kvinnlig vän här. Det behövde hon. Han hade lagt märke till hennes saknad av kvinnligt sällskap under hela deras långa resa till Great King, ett samtal ifrån Doktor Kitty hade inte bara inneburit svar och uppgifter till allvarliga problem. Trots att de tre cyborgerna ständigt hade funnits hos henne, man behövde också umgås med likasinnade och som enda kvinna ombord på Queen Cosmos hade samtal ifrån Kitty oavsett anledning alltid fått Aurora att må bättre. Speciellt eftersom Kitty hade tagit hand om Aurora efter att Månen hade förgjorts.

- ”Jag kommer i morgon bitti och hjälper er att förbereda er. God natt, Aurora.”

Dharmia försökte muntra upp sin Drottning, ge henne sitt stöd, men utan att säga för mycket. Hon visste att det inte var hennes plats eller ensak att säga mer. Hon gav Aurora en hastig kram och begav sig sedan av hemåt. Hela huset blev helt tyst. Cogo vågade knappt andas.

Aurora stod fortfarande kvar där Dharmia hade lämnat henne. Hon liknade mer en vacker staty än en levande varelse. Hennes nedstämde ögon, nu mycket ärligare när hon trodde

att hon var helt ensam, gjorde ont i hjärtat för Cogo att se. Hennes hy var aningen blek. Det fanns rädsla i Auroras blick, och panik. Ändå höll hon tillbaka det. Cogo dividerade med sig själv vad han skulle göra härnäst. Skulle han verkligen avslöja sin närvaro och konfrontera henne när hon var så ledsen? Skulle det verkligen göra något bättre? Men han kunde ju inte överge henne heller. Vad skulle han göra?

Hon vände sig slutligen om och gick långsamt uppför trappan till översta våningen igen. Cogo vågade sig försiktigt fram från fåtöljen och när han var säker på att hon inte kunde se honom följde han efter henne upp. Att vara så här liten gjorde den lättaste sak som att gå i en trappa till en mindre utmaning, varje trappsteg krävde ett styrkehopp. Men Cogo var endast utmattad i själen, inte i kroppen. Detta hade varit en lång, underlig och känslomässigt omtumlande dag där ingenting stämde ihop med hans egen bild av verkligheten. Han var lika förvirrad som tidigare trots allt han hade sett och hört. Det tog honom emot men han visste att den enda som verkligen kunde ge honom de rätta svaren var Aurora själv. Men han var osäker på hur han skulle gå till väga. Det sista han ville var att göra henne ännu mer ledsen. Men det var kanske oundvikligt vad han än gjorde från och med nu.

Väl uppe på tredje våningen kröp han längs väggar och skyndade mellan möbler för att undvika upptäckt samtidigt som han lyssnade efter henne. Aurora syntes inte till någonstans. Cogo skyndade in i nästa rum, samma väg som han ursprungligen hade kommit in. Balkongdörren stod fortfarande öppen. När han kom närmare såg han att hon hade gått ut dit igen. Den här gången stod hon borta på balkongens högra kortända, precis där han själv tidigare hade klättrat upp. Cogo stannade vid ingången. Han fortsatte att göra det som han hade gjort enda sedan han hade anlänt; observerade henne med stort intresse. Och med stor omtanke.

Hennes kinder var fuktiga. Hon kunde inte hålla tillbaka tårarna längre. Hon hade hållit dem tillbaka så länge. Ingen fick se henne gråta, inte dagen innan hennes bröllop. Men inte ens här ute kände hon sig helt fri längre. Hon var en fånge utan synliga galler. Det fanns ingen utväg.

Aurora svalde ner en klump i halsen och försökte skärpa sig. Saker och ting kunde ha varit mycket, mycket värre. Och allt var menat att bli till det bättre. Utan uppoffring fanns ingen seger.

Hennes senaste möte med Nehr hade kanske inte varit det bästa, han hade varit ovanligt kallsinnig. Annars brukade han vara så tillmötesgående och vänlig. Kanske var han bara nervös inför morgondagen. Och hennes frånvaro de senaste dagarna hade skrämt upp en hel del människor, varför skulle Nehr vara ett undantag? Men hans insisterande att tala om Cogo väckte känslor som Aurora just nu inte ville bli påmind om. Och insisterandet i sig förbryllade henne. Visste Nehr, eller anade han åtminstone, var hennes hjärta egentligen hörde hemma? Efter kvällens möte verkade alla andra möjligheter vara osannolika. Men det spelade ingen roll. Hon fick aldrig mer avslöja sina känslor igen. Ingen kunde få veta att det var Jan Cogo hon verkligen älskade. Om hennes fästman skulle få veta med säkerhet kunde en katastrof av apokalyptiska proportioner inträffa. Ingen fick veta.

Ingen!

Men hur skulle hon finna styrkan att dölja sanningen? Inkluderat ifrån henne själv? Aurora ångrade det inte men det kanske hade varit ett misstag att träffa Cogo i enskildhet. Efter de senaste tre dagarna var det nu totalt omöjligt att sluta tänka på honom. Hon kunde inte förneka det längre som hon hade kunnat i det förflutna, hon var djupt förälskad i Cogo. Men det spelade ingen roll. Hon måste glömma honom. Hon måste gå vidare. Nehr var inte ett dåligt val. Han hade lovat att hjälpa henne i vad som måste göras. Ibland, och speciellt i kväll, kunde han göra henne nervös, men för det allra mesta trivdes hon i hans sällskap. Nehr var mogen, erfaren, en bra konversatör och dessutom stilig. Hennes liv skulle inte bli sämre med honom.

Men hon kände ingenting för honom. Inte ens en djup vänskap, ännu mindre var hon attraherad. Hon försökte vara det men misslyckades varje gång. Hon kände sig falsk varje gång de kom varandra riktigt nära, falsk mot både honom och sig själv. Det var inte alls så som hon kände för Cogo. Nehr var på många sätt perfekt. Men Cogo fick henne att känna sig levande. Och verkligen speciell.

Hon höjde blicken mot natthimlen, precis som tidigare ikväll. Stjärnorna syntes tydligt. Någonstans där ute fanns han, förhoppningsvis på väg hem till Jorden. Han skulle vara säker där, oavsett vad framtiden förde med sig. Hon önskade honom all lycka. Han var så obstinat om saken men Aurora hoppades verkligen att han en dag skulle kunna släppa taget och träffa en kvinna som skulle ge honom allt som hon själv inte kunde. Han älskade att sätta henne på en piedestal men Aurora ville inget hellre än att hoppa ner ifrån den. Han förtjänade mer än vad hon hade att erbjuda.

Cogo var så kärleksfull, han var långt mer omtänksam än vad han själv var medveten om. Om han bara ville skulle han inte ha något problem att träffa någon. Han var ung, snygg och full av liv. Och otroligt lojal. En bättre vän... en bättre älskare stod inte att finna. Hon och Cogo hade aldrig gått hela vägen, de hade aldrig blivit älskande, men allt annat hade de redan delat. De hade undanhållit sin kärlek till varandra så länge bara för att släppa den fri för ett litet ögonblick. Det var kanske grymt men de senaste dagarna hade Aurora upplevt äkta kärlek så det räckte resten av hennes liv. Hon hoppades bara att Cogo kände likadant.

Han var så långt borta. Men han skulle för alltid finnas i hennes tankar och hjärta. Aurora förnam honom så starkt att det kändes som om han fanns alldeles intill henne t.o.m. här och nu. Hon hade haft den känslan hela dagen, även när hon hade talat med Nehr för bara en stund sedan. För ett kort ögonblick hade hon fått för sig att hon hade sett honom i ögonvrån precis där hon stod nu ute på balkongen. Men det hade bara varit inbillning. Hon längtade så mycket efter honom att hon började visualisera honom överallt, tydligen. Hon var dock glad att hon fortfarande, trots ljusår emellan dem, kunde känna Cogos närvaro så starkt. Det gjorde ont men gav henne samtidigt styrka. Hon saknade honom oerhört mycket, kanske skulle hon aldrig mer få se honom igen. Men samtidigt, så länge hon visste att han fanns där ute, skulle hon aldrig vara helt ensam.

- "Åh, Cogo..."

Hon hade aktat sig för att yttra hans namn sedan deras avsked i morse, ju mer hon nu distanserade sig ifrån honom desto bättre, men Nehr hade inte gett henne något val. Och nu, i hennes ensamhet, kunde hon inte låta bli. Hon grät öppet nu. Detta var hennes sista

chans att få fälla tårar av saknad över mannen hon älskade. En del av henne önskade att han fanns här hos henne nu, trots det stundande bröllopet. T.o.m. Nehr ville ha honom närvarande, han var inbjuden. Men hon kunde inte vara så självisk. Cogo mådde bäst av att inte behöva se och uppleva det som hon måste göra. Han tog det verkligen förvånansvärt bra och Aurora beundrade hans lugn. För hon visste att inombords plågades han lika mycket som hon. Att tvinga honom att komma hit och se henne ge äktenskapliga löften åt en annan man var omänskligt. Hon älskade Cogo för mycket för att tvinga honom utstå det. Att skicka hem honom hade varit det enda rätta. Saknaden av honom var något som hon var tvungen att lära sig leva med. Hon hade gjort det under det senaste året. Hon måste göra det igen.

Hon torkade sina kinder trots att nya tårar föll. Hon sänkte blicken och tittade en aning åt höger, utan anledning. Något rött och svart framträdde under trädens lövverk bara ett stenkast ifrån huset. Trots nattens mörker kunde hon se det tydligt. Hon kände så väl igen vad hon såg som hade dolts där nere. Det var Starcrow.

Aurora lutade sig ut en aning över kanten och tittade extra noga. Hon stirrade med chockad, uppspärrad blick. Nej, hon såg inte fel. Det var Starcrow. Det kunde bara betyda *en* sak.

Nu förstod hon vad hon hade känt hela dagen, speciellt den senaste timmen. Det hade inte varit inbillning, trots allt. Hon borde vara arg, han hade inte lytt henne, men hon kunde inte förmå sig till att bli arg på honom. Hon kände snarare lättnad. Men också en enorm rädsla för vad detta innebar.

Hon förmådde inte vända sig om. Hon visste att hon inte behövde göra det heller. Hon behövde inte bekräfta med sina ögon vad resten av hennes sinnen redan visste. Vad de hade vetat hela tiden men inte velat erkänna.

- ”Är det du, Cogo?” frågade hon halvt viskande. - ”Är du där?”

Han förstod inte hur men på något sätt hade hon upptäckt honom. Det fanns ingen mening med att gömma sig längre. Han kunde inte förneka att det var en enorm lättnad. Cogo deaktiverade sin Mikrotransformation och återgick till sin normala storlek. Han tog ett försiktigt steg ut på balkongen.

- ”Ja, Prinsessa,” svarade han. - ”Jag är här.”

Aurora slöt ögonen. Hon stod orörligt kvar och vände sig inte om till honom, men det krävdes en enorm ansträngning att inte ge efter och rusa in i hans armar. Hennes hjärta slog volter av glädje i hennes bröst. Resten av henne skakade av fruktan. Framtiden skulle inte längre bli som planerat.